

Arrest

**nr. 56 348 van 21 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 augustus 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 november 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. COLOGNE, die *loco* advocaat M. KEMPENAERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Marokkaanse nationaliteit, huwt op X te Marokko met de heer R. H., van Belgische nationaliteit.

Op 28 januari 2009 vraagt verzoekster een visum op basis van gezinshereniging in ons land.

Op 23 april 2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een visum lang verblijf, type D.

Verzoekster komt naar België en krijgt op 29 juli 2009 een F-kaart.

Op 6 juli 2010 legt de echtgenoot van verzoekster een klacht neer wegens schijnhuwelijk bij de politie van Hasselt.

Op 4 augustus 2010 wordt een negatieve woonstcontrole gedaan. De echtgenoot van verzoekster meldt dat de echtscheiding werd ingezet.

Op 23 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van O. H. (...), geboren te (...), op 20.05.1991 en van Marokkaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het verslag samenwoning dd 09.08.2010, opgesteld door de politie van Beringen, blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is. Volgens haar echtgenoot woont betrokkene reeds een maand niet meer bij hem en is de echtscheiding ingezet. Hieruit kunnen we besluiten dat er evenmin nog sprake is van een gezinscel.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene op 23.08.2010 een adreswijzing naar Berchem heeft doorgevoerd.

Omwille van deze reden wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

"Eerste middel: Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een motiveringsplicht wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende uitlegt waarom verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding, aangezien verzoekster nog steeds gehuwd is met haar echtgenoot en aangezien er nog géén echtscheidingsprocedure opgestart is.

Dat deze beslissing dan ook voldoende moet gemotiveerd worden, hetgeen zij heeft verzuimd."

2.1.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat de thans bestreden beslissing deze van 23 augustus 2010 is tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster spreekt in haar verzoekschrift over een beslissing tot terugleiding, hetgeen niet strookt met de beslissing die aan verzoekster betekend werd. De verwerende partij betwijfelt daarom of verzoekster in haar middel wel de juiste beslissing aanvecht. Het eerste middel is volgens de verwerende partij in eerste orde onontvankelijk. Indien verzoekster toch het voordeel van de twijfel zou krijgen dan nog merkt de verwerende partij op dat verzoeksters verblijfsrecht beëindigd werd omdat er geen gezamenlijke vestiging meer bestaat tussen de echtgenoten. Artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet laat inderdaad toe dat het verblijfsrecht kan beëindigd worden indien er geen sprake meer is van een gemeenschappelijke vestiging. Verzoekster kan volgens de verwerende partij niet ontkennen dat er *in casu* geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Het rijksregister toont aan dat verzoekster een adreswijziging heeft gedaan naar Berchem waardoor vaststaat dat zij niet meer onder het echtelijke dak leeft. Verzoekster doet geen moeite om dit te ontkennen noch te weerleggen. In het administratieve dossier zit bovendien een PV opgesteld door de politie van Hasselt op 6 juli 2010 waarin verzoeksters

man klacht heeft neergelegd wegens schijnhuwelijk. Hij wenst dat het huwelijk wordt nietig verklaard zodat inderdaad kan geconcludeerd worden dat er van een gezinscel geen sprake meer is. Verzoekster

brengt geen geloofwaardige elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken. De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd en dit zowel in feite als in rechte. De verwerende partij merkt op dat verzoekster de motieven van de beslissing schijnt te kennen vermits zij ze aanvecht in de bestreden beslissing, zodat aan de formele motiveringsplicht werd voldaan. In de mate dat verzoekster van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met de voeten getreden werd, antwoordt de verwerende partij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. De verwerende partij is van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd en dit zowel in feite als in rechte. Verzoeksters beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

2.1.3. In haar repliekmemoirie wenst verzoekster nog als volgt te antwoorden:

“Omtrent het eerste middel: schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980

Het betreft inderdaad een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht waarbij het bevel gegeven wordt het grondgebied te verlaten zonder beslissing tot terugleiding.

Het is louter een materiële vergissing dat de beslissing tot terugleiding werd toegevoegd en geen reden om het eerste middel onontvankelijk te verklaren.

Het is verzoekster niet duidelijk waarom er geen sprake meer zou zijn van een gezinscel. Dit wordt op onvoldoende wijze gemotiveerd.

De adreswijziging naar Berchem houdt niet noodzakelijk in dat verzoekster niet meer zou samenwonen met dhr. H. (...) Dit toont uitsluitend aan dat haar domicilie gewijzigd werd.

Het inzetten van een echtscheiding had een motivering kunnen zijn dat er geen sprake meer was van een gezinscel, maar er is echter geen echtscheiding ingesteld.

Tevens merkt verzoekster op dat er absoluut géén sprake kan zijn van een schijnhuwelijk.

Verzoekster is intussen méér dan twee jaar getrouwd met dhr. R. H. (...). Zij is op hem verliefd geworden en is hem gevolgd naar België. Zij wil haar verdere leven met hem opbouwen. De ingediende klacht van dhr. H. (...) is vermoedelijk ingediend op een ogenblik van razernij. Verzoekster wil dat haar huwelijk slaagt.

Het is eerste middel is dan ook gegrond.”

2.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er geen gezamenlijke vestiging meer is van de echtgenoten. Daarnaast wordt melding gemaakt van het verslag van samenwonen van 9 augustus 2010 opgesteld door de politie van Beringen waaruit blijkt dat verzoekster er niet aan te treffen is en dat haar echtgenoot verklaart dat verzoekster reeds een maand niet meer bij hem woont, de echtscheiding werd ingezet en dat er evenmin nog sprake is van een gezinscel. Tenslotte verwijst de bestreden beslissing naar de gegevens van het rijksregister, die bevestigen dat verzoekster op 23 augustus 2010 een adreswijziging naar Berchem heeft doorgevoerd. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat de bestreden beslissing onvoldoende uitlegt waarom haar een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, dient er opgemerkt te worden dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven

van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet, als echtgenote van een burger van Unie, zijnde de heer R. H., een Belgische onderdaan.

Artikel 42*quater*, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van dit familielid die zelf geen burger van de Unie is, in verschillende gevallen. Punt 4° van dit artikel luidt als volgt:

“4° het huwelijk met de burger van de unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap (...) wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Via de toepassing van artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet zijn artikel 40*bis* en artikel 42*quater* van de vreemdelingenwet ook van toepassing op familieleden van Belgische onderdanen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot sedert juli 2010 niet meer op hetzelfde adres zijn ingeschreven, dat hij klacht heeft ingediend wegens schijnhuwelijk en dat uit een samenwoonstcontrole blijkt dat verzoekster niet meer op het opgegeven adres woont. Verzoekster ontkent dit geenszins. Bijgevolg is de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en met inachtneming van alle stukken van het dossier tot de bestreden beslissing gekomen.

Verzoekster die niet ontkent dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen haar en haar echtgenoot, zoals wordt vermeld in de bestreden beslissing, stelt dat de adreswijziging naar Berchem niet noodzakelijk inhoudt dat verzoekster niet meer zou samenwonen met haar echtgenoot maar dat dit enkel aantoont dat haar domicilie gewijzigd werd.

De Raad wijst op artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster indien er geen gezamenlijke vestiging meer is. Gelet op het feit dat verzoekster haar domicilie heeft gewijzigd naar Berchem en haar echtgenoot nog steeds gedomicilieerd is in Beringen, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoekster en haar echtgenoot.

Waar verzoekster in haar repliekmemoirie stelt dat het inzetten van een echtscheiding een motivering had kunnen zijn dat er geen sprake meer was van een gezinscel, wijst de Raad erop dat de vaststelling dat verzoekster en haar echtgenoot niet meer samen gevestigd zijn, conform artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet voldoende is om te oordelen dat er een einde dient gesteld te worden aan het verblijfsrecht van verzoekster. Volgens rechtspraak van de Raad van State vereist een gemeenschappelijke vestiging het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een gezinscel, een reële, echtelijke band, en dit ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044). In de bestreden beslissing wordt echter tevens uitdrukkelijk verwezen naar het feit dat de echtgenoot van verzoekster verklaard heeft dat de echtscheidingsprocedure werd ingezet.

Waar tenslotte verzoekster stelt dat er absoluut geen sprake kan zijn van een schijnhuwelijk aangezien zij ondertussen meer dan twee jaar getrouwd is met R. H. (...), zij op hem verliefd is geworden en hem is gevolgd naar België, dat zij haar verdere leven met hem wil opbouwen en dat de ingediende klacht

van haar echtgenoot vermoedelijk is ingediend op een ogenblik van razernij, merkt de Raad op dat verzoekster met deze uiteenzetting niet aantoonde dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk het verblijf van verzoekster heeft beëindigd aangezien dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Nu het hoofdmotief van de bestreden beslissing strookt met alle wettelijke bepalingen ter zake, stelt de Raad vast dat verzoeksters overige kritiek niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

“Tweede middel: schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van verdediging (artikel 6 EVRM)

Dat het kennelijk onredelijk is, en tevens onzorgvuldig, om verzoekster het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, wanneer zij op geen enkel ogenblik gehoord is betreffende de feiten.

Er is géén echtscheidingsprocedure opgestart.

De politiediensten hebben op geen enkel ogenblik contact met verzoekster om de verklaring van dhr. R. (...) te verifiëren. Zij hadden wel contact kunnen opnemen, aangezien haar verblijfsadres gekend was.

Bovendien is het absoluut mogelijk dat verzoekster zich nog verzoend met haar echtgenoot.

De Dienst Vreemdelingenzaken handelt kennelijk onzorgvuldig door vooruit te lopen op de zaak.

Door verzoekster niet te horen betreffende de huwelijksproblemen, worden tevens haar rechten van verdediging tevens geschonden.

Zij heeft op geen enkel ogenblik de mogelijkheid gekregen de situatie toe te lichten.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken onzorgvuldig handelt en de rechten van verdediging schendt, staat de onwettigheid van de bestreden beslissing ook vast.”

2.2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat uit het feitenrelaas blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot sinds enkele maanden niet meer onder eenzelfde dak wonen. De echtgenoot van verzoekster heeft bovendien een klacht neergelegd wegens een schijnhuwelijk. Verzoekster bekritiseert de gang van zaken maar brengt geen enkel element aan waaruit zou blijken dat de beslissing onzorgvuldig zou zijn. Nu vast staat dat verzoekster en haar echtgenoot niet meer samenwonen, hetgeen blijkt uit het rijksregister, is niet duidelijk welke elementen verzoekster nog op tafel wenst te leggen om te weerleggen hetgeen gesteld wordt in de bestreden beslissing. De verwerende partij wijst er verder op dat het feit dat zij zich in de toekomst mogelijkerwijs nog kunnen verzoenen geen element is om de bestreden beslissing aan te vechten. Toekomstige hypothetische elementen kunnen niet aangehaald worden om actuele feiten te weerleggen. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat de beslissing onzorgvuldig zou zijn, zij komt niet met argumenten die een schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk maken. Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet.

2.2.3. In haar repliekmemorie wenst verzoekster nog als volgt te antwoorden:

“Omtrent het tweede middel: Schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van verdediging (artikel 6 EVRM)

Uit de bijlage 21 blijkt uitsluitend: “Uit het verslag samenwonen dd. 09/08/10, opgesteld door de politie van Beringen, blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is. Volgens haar echtgenoot woont betrokkene reeds een maand niet meer bij hem en is de echtscheiding ingezet. Hieruit kunnen we besluiten dat er evenmin nog sprake is van een gezinscel. De gegevens uit het rijksregister bevestigen dat betrokkene op 23/08/10 een adreswijziging naar Berchem heeft doorgevoerd.... ”

De politie is éénmaal op het adres van dhr. H. (...) geweest. Uiteraard is het mogelijk dat verzoekster niet aangetroffen wordt.

Verder werd de echtscheiding nog NIET ingezet, de verklaring van dhr. R. H. (...) werd niet nagekeken en gewoon voor waarheid aangenomen!

Er kan dan ook onmogelijk voorgehouden worden dat dit op zorgvuldige wijze werd nagekeken. Het tweede middel is dan ook gegrond.”

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Waar verzoekster in haar repliekmemorie stelt dat de politie van Beringen éénmaal op het adres van haar echtgenoot is geweest en dat het uiteraard mogelijk is dat verzoekster niet aangetroffen wordt, merkt de Raad op dat verzoekster niet ontkent dat ze op het ogenblik van de woonstcontrole die plaatsvond op 9 augustus 2010 niet meer samenwoonde met haar echtgenoot. Aangezien de echtgenoot van verzoekster op 6 juli 2010 een klacht tegen verzoekster neerlegde bij de politie van Beringen wegens schijnhuwelijk, verzoekster bij de woonstcontrole van 9 augustus 2010 niet werd aangetroffen in de woning van haar echtgenoot en deze toen verklaarde dat verzoekster reeds een maand niet meer bij hem woonde, kan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden aangenomen.

Het beginsel van de rechten van de verdediging, vervat in artikel 6 van het EVRM, is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekster kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

Inzoverre verzoekster de schending van de hoorplicht zou aanvoeren, omdat zij niet gehoord werd betreffende de huwelijksproblemen, wordt opgemerkt dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoekster gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247).

De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing op afdoende wijze is gemotiveerd door te verwijzen naar het ontbreken van een gezamenlijke vestiging, ongeacht wie aan de basis zou liggen van de huwelijksproblemen, en dat verzoekster niet ontkent dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat als volgt luidt:

“Derde middel: Schending van artikel 8 EVRM

Door het bevel het grondgebied te verlaten wordt het mensenrecht op de eerbiediging van het privéleven van verzoekster geschonden.

Verzoekster heeft wat huwelijksproblemen gehad, wat in wel meer huwelijken voorkomt.

Zij tracht echter huwelijk weer op de rails te krijgen.

Verzoekster krijgt op deze manier niet de kans haar tijdelijke problemen met haar echtgenoot op te lossen.

Het getuigt van een ongehoorde inmenging in het huwelijksleven van verzoekster door haar het bevel te geven het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing is manifest onwettig.

De aangehaalde middelen zijn ernstig en de bestreden beslissing moet dan ook worden vernietigd.”

2.3.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) de eerbiediging

waarborgt van het recht op gezinsleven en privéleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster vormt volgens de verwerende partij geen verboden inmenging van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat kan toe verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen. Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan en daartoe de nodige maatregelen te nemen, dat bovendien reeds werd geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. De verwerende partij wijst er verder op dat opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, er niet alleen sprake moet zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie maar dat het nagenoeg ook onmogelijk moet zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. Dat de *in casu* bestreden beslissing inderdaad enkel tot gevolg heeft dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal gesteld hebben van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De verwerende partij is van oordeel dat er geen schending van artikel 8 van het EVRM is. De feiten en omstandigheden die aan de basis lagen van de beslissing zijn meer dan voldoende om te concluderen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Bovendien heeft de echtgenoot van verzoekster een klacht ingediend wegens schijnhuwelijk en heeft hij verklaard dat het huwelijk moet vernietigd worden. Verzoekster die in juli 2010 de echtelijke woning heeft verlaten, heeft tot hertoe geen enkele poging gedaan om haar huwelijk terug te redden waardoor haar verklaringen om dit in de toekomst te doen als louter hypothetisch beschouwd dienen te worden.

2.3.3. In haar repliekmemoirie wenst verzoekster nog als volgt te antwoorden:

“Omtrent het derde middel: Schending van artikel 8 EVRM

Door verzoekster het bevel op te leggen het land te verlaten, komt er op ongehoorde wijze een inmenging in haar privé-leven tot stand.

Uiteraard kan het tijdelijk moeten verlaten van het grondgebied ernstige gevolgen hebben voor een huwelijk waaraan moet gewerkt worden.

Verzoekster heeft op geen enkele wijze getracht de wet te ontduiken. Zij is op regelmatige wijze het land binnengekomen en heeft zich in orde gesteld met alle documenten.

Het derde middel is dan ook gegrond.”

2.3.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

De Raad wijst erop dat bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezinsleven er veel belang wordt gehecht aan de omstandigheid of de betrokkenen samenleven en aan de duur van de samenwoning, de onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid, alsook de financiële afhankelijkheid.

In de onderhavige zaak wordt niet betwist dat verzoekster vanaf juli 2010 niet meer gedomicilieerd is bij haar echtgenoot, dat zij dus niet meer samenwonen en dat haar echtgenoot een klacht tegen haar heeft ingediend wegens schijnhuwelijk. Er zou *in casu* kunnen worden getwijfeld aan het feit of er sprake is van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen verzoekster en haar echtgenoot.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel *ter* vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekster laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekster een Belgische echtgenoot heeft, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. Bovendien staat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt in dat het verblijf van verzoekster wordt beëindigd omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen haar en haar echtgenoot. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekster definitief van haar partner wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat zij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Verzoekster maakt met haar betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET